

Arrest

nr. 301 247 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 22 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 21 oktober 2020 en 5 april 2021 en in Roemenië op 31 juli 2021 (Eurodac).

1.2. Op 29 oktober 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 31 augustus 2023.

1.3. Op 28 april 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 28 april 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/08/2021
Overdracht CGVS: 13/04/2022

Op 2 februari 2023 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u09 tot 14u48, bijgestaan door een tolk Pashtu. Gedurende het hele onderhoud was u vergezeld van uw voogd, V., C. Uw advocaat, Meester SMEKENS, Catherine (loco voor RICHIR, Juliette), was aanwezig vanaf 14u17 tot op het einde.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Shahilam behorend tot het district Dara-I-Pech, gelegen in de provincie Kunar. U ging tot de 3de graad naar school en volgde tot aan uw vertrek koranlessen in de moskee. Daarnaast hielp u uw vader op de landbouwgronden en haalde u hout in de bergen. Samen met uw ouders, uw vijf broers en vijf zussen woonde u in Shahilam.

De taliban kwamen regelmatig naar uw regio en begonnen jongens onder dwang te rekruteren. Op een dag benaderden de taliban uw vader in de moskee en zeiden dat u met hen moest samenwerken. Uw vader vertelde dit thuis, doch uw ouders wilden niet dat u voor de taliban ging werken en beslisten daarom om u het land uit te sturen. twee dagen nadien verliet u vervolgens uw dorp en reisde naar Nimroz.

U vertrok in juli 2020 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland (waar op 21 oktober 2020 uw vingerafdrukken werden geregistreerd en u werd teruggestuurd naar Turkije). U reisde opnieuw naar Griekenland waar u op 5 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens reisde u verder via Macedonië, Servië, Roemenië (waar u op 31 juli 2021 een VIB indiende) en Duitsland.

U kwam tot slot in België aan op 22 augustus 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige. Een tijdje na uw vertrek kwamen de taliban langs bij u thuis en vroegen aan uw vader waar u was. Uw vader antwoordde hierop dat u vermist was en sindsdien zijn de taliban niet meer teruggekomen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban vanwege het feit dat u hen niet wilde vervoegen. Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Afghanistan geen vrij leven te kunnen leiden op gebied van onderwijs, geloof, omgang met vrouwen en kledingvoorschriften.

Op 9 februari 2023 ontving het CGVS vanwege uw advocaat volgende documenten ter staving van uw aanvraag: kopie van een evaluatieverslag van uw stage in een Belgisch bedrijf, twee kopies van appreciatiebrieven van uw Belgische werkgevers en een kopie van een brief van uw schoolcoördinator.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich aanvankelijk voor de Griekse asielinstanties voordeed als meerderjarige, daar u verklaarde geboren te zijn op 1 januari 2002. Bovendien liet u zich bij de Griekse en Roemeense asielinstanties registreren onder een andere identiteit, met name R.(...) A.(...) (zie administratief dossier). U verklaarde op het CGVS dat u alleen de naam R.(...) had gezegd en ze het misschien moeilijk hadden om uw naam te schrijven omdat er ook geen Afghaanse tolk ter beschikking was (CGVS, p. 16). Verder stelde u dat u dezelfde naam opgaf daar, maar het anders werd genoteerd (CGVS, p. 16). Dit gegeven wijst erop dat u er niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen tegenover asielinstanties aangaande kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk uw identiteit, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid reeds negatief beïnvloedt.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Ter zake verklaarde u dat de taliban in uw dorp de oudste zonen van gezinnen kwamen meenemen en tevens uw vader in de moskee benaderden met de eis dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p. 10, 11). U verklaarde dat uw vader hierop niet reageerde en naar huis kwam om met u en uw moeder te spreken (CGVS, p. 12). Gevraagd om welke reden de taliban u uitkozen om voor hen te werken, antwoordde u dat u de oudste zoon was van uw vader, waardoor u werd gevraagd (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat u wel koranlessen volgde in de moskee, maar gaf tevens toe dat de qari nooit met u over jihad heeft gesproken (CGVS, p. 8). Dat de taliban u als zoon van een landbouwer en zonder enige voorafgaandelijke training plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om voor hen te werken slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U gevraagd naar andere jongens uit het dorp die door de taliban werden meegenomen, gaf u aan drie jongens te kennen, maar kon u niet vertellen naar waar ze werden meegenomen en wie hiervoor verantwoordelijk was, de taliban of Daesh (CGVS, p. 11). U kon evenmin vertellen wat er nadien met die drie jongens gebeurde en stelde dat er sindsdien geen nieuws meer is over hen (CGVS, p. 11). U stelde verder dat u wel gehoord had dat er veel mensen zich vrijwillig bij de taliban voegden, maar u persoonlijk niemand kende, waarbij u als zelf toegeeft dat voornamelijk vrijwillige rekrutering voorkomt (CGVS, p. 12). Gevraagd of de dorpsouderen u ooit vroegen om bij de taliban te gaan, antwoordde u negatief (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder komen ook uw verklaringen omtrent de beweerde werkwijze van taliban om u te rekruteren allesbehalve overtuigend over. Zo verklaarde u dat de taliban uw vader in totaal twee keren benaderden, waarvan één keer voor uw vertrek en één keer nadien (CGVS, p. 11). U gaf daarbij aan dat de taliban nooit met u hebben gesproken, doch enkel met uw vader (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de taliban eerst de vraag stelden aan de persoon en deze daarna (pas) bedreigden (CGVS, p. 12). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen om jihad te doen rijst echter de vraag waarom ze u eerst de kans zouden laten om vrijwillig aan te sluiten alvorens u onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 13). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 12). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u effectief viseerden. Uw bewering dat de taliban na uw vertrek over u kwamen vragen en weer vertrokken nadat uw vader zei dat u vermist was (CGVS, p. 10), is in dit opzicht eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde bovendien dat de taliban sindsdien niet meer zijn teruggekomen (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U gaf verder aan dat u in Afghanistan niet vrij bent om zelf uw leven te bepalen, hetgeen u hier wel kan doen (CGVS, p. 10). Concreet stelde u dat u in België kunt studeren en zich kan kleden zoals u wil, u kan hier sporten en kiezen of u uw baard laat groeien (CGVS, p. 14). U stelde tevens dat u hier met vrouwen mag spreken, zelf uw huwelijkspartner kan kiezen en verstandiger bent geworden doordat u naar school gaat en werkt (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat er in Afghanistan geen scholen zijn voor meisjes en dat de taliban, ondanks het feit dat ze moslim zijn, bommen plaatsen en onschuldige mensen doden (CGVS, p. 10, 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter op geen enkele manier aan dat het feit dat u naar school kan gaan, sporten, uw kledij en kapsel mag kiezen, met vrouwen mag omgaan en zelf uw partner mag kiezen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U verklaarde in dit verband overigens dat u in België soms op vrijdag naar de moskee gaat voor het vrijdaggebed en alle andere gebeden in het opvangcentrum uitvoert (CGVS, p. 5). Bovendien wijst het CGVS nog op uw verklaringen dat uw ouders nog steeds in uw ouderlijk huis wonen samen met uw broers en zussen, u nog steeds contact heeft met hen en zij het thans goed stellen (CGVS, p. 5, 6). U bent er zodoende niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Voorts maakte u, zoals hierboven uiteengezet, niet aannemelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier bent gekomen dat u in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu het CGVS niet aannemelijk acht dat u Afghanistan verliet omdat de taliban u onder dwang wilden rekruteren, blijkt niet dat u bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of uw lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en uw verblijf in Europa, maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uit de brieven van uw Belgische werkgevers kan worden afgeleid dat u als student tewerkgesteld bent in een bedrijf dat verwarming installeert, en dat u uw werk zeer goed uitvoert. Uit het neergelegde rapport van uw schoolcoördinator blijkt dat u sterk gemotiveerd bent en zich goed integreert op school. Daarnaast bevestigt de brief van uw stagebegeleider het goed verloop van uw stage in een Belgisch productiebedrijf. Deze documenten tonen aan dat u zich aanpast aan de omstandigheden van uw verblijf alhier, doch tonen niet aan dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die of dat zou kunnen worden beschouwd als een fundamenteel kenmerk van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u dit opgeeft, noch dat dit niet te verenigen is met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. U legde voorts geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, hetgeen eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september

2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar.

Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van het kind, artikel 14, lid 3, onder d), van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en artikel 24, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

*"Artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 benadrukt dat
[citaat voormeld artikel]*

A.1. De in Griekenland gegeven identiteit

Tegenpartij heeft veel belang gehecht aan het feit dat verzoeker zijn identiteit zou hebben verzwegen en trekt derhalve zijn algemene geloofwaardigheid in twijfel.

Tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS en toen de protection officer hem had ondervraagd over zijn identiteit, verklaarde de jongere dat hij zijn voornaam had gegeven en dat die verkeerd werd gespeld (R.(...) in plaats van R.(...), wat een vrij verklaarbare fout is...).

Wat de familienaam betreft, heeft de ambtenaar de kwestie niet nader onderzocht bij de jongere door hem over A.(...) te ondervragen. De jongere heeft geen verdere informatie verstrekt omdat hij dacht dat hij de vraag voldoende had beantwoord.

Hij is dan ook zeer verbazingwekkend te lezen dat het CGVS zijn geloofwaardigheid in twijfel trekt over een kwestie waarvoor hij geen volledige uitleg heeft kunnen geven.

Ter herinnering, verzoeker is minderjarig, hetgeen een verhoogde zorg- en zorgvuldigheidsplicht met zich brengt (zie hieronder).

Gelet op deze elementen kan de geloofwaardigheid van verzoeker in het algemeen niet alleen op deze basis in twijfel worden getrokken.

A.2. Het risico door de Taliban gerecruteerd te worden

Tegenpartij stelt dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is, aangezien de Taliban zelden beroep doen op gedwongen rekrutering, aangezien zij over voldoende vrijwilligers beschikken om zich bij hen aan te sluiten.

Zij baseert zich op informatie die in de volgende publicaties beschikbaar zijn :

- EASO Recruitment by armed groups*
- EUAA Country Guidance d'août 2022*
- EUAA Report Afghanistan. Targeting of Individuals de janvier 2023*

Dit standpunt kan om verschillende redenen niet worden gevolgd :

1. De verslagen van tegenpartij beschrijven de huidige situatie, maar de feiten dateren van 2020.

Tegenpartij verwerpt de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van recente verslagen, terwijl R.(...) gebeurtenissen uitlegt die plaatsvonden voordat de Taliban aan de macht kwamen.

De wervingspoging vond dus plaats in een specifieke context : een intense conflictperiode tussen Daesh en de Taliban.

Uit een EASO-verslag van juni 2021 blijkt dat:

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

In zijn verhoor meldt de jongere trouwens de aanwezigheid van "Taliban" : (NPO 1, blz. 9)

Een ander verslag bevestigt ook dat Daesh in de provincie Kunar aanwezig was :

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

Het verslag maakt gewag van talrijke gevechten tussen de twee gewapende groepen.

Dit is trouwens precies wat verzoeker uitlegt op pagina 10 van zijn hoorzitting. Hij meldt de gevechten tussen Daesh en de Taliban en legt uit dat het in deze context was dat de Taliban rekruteerden.

Uit het OSAR-verslag van 2019 blijkt dat de Taliban kinderen onder dwang kunnen rekruteren wanneer ze onder druk staan

Dit wordt bevestigd door een EASO verslag van

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_country_of_origin_information_report_afghanistan_recruitment_by_armed_groups.pdf

R.(...) legt op pagina 13 van zijn hoorzitting uit dat door het conflict tussen de twee groepen veel jongeren werden meegenomen om de Jihad te voeren.

Hij legt uit dat zowel Daesh als de Taliban jongeren rekruteerden.

Gelet op voornoemde objectieve elementen zijn de verklaringen van verzoeker dus volledig geloofwaardig.

Het standpunt van het CGVS dat zich erover verbaast dat de Taliban zo snel kinderen rekruteerden, is volledig in tegenspraak met de inhoud van de objectieve verslagen over de periode, de locatie en het gedrag van de Taliban.

Er dient er ook op gewezen te worden dat tegenpartij Daesh nooit vermeldt in haar analyse ...

2. De rekruteringsmethode die verzoeker tijdens zijn verhoor beschreef, kwam overeen met internationale verslagen.

Volgens tegenpartij is het verbazingwekkend dat de Taliban eerst met zijn vader hadden gesproken voordat zij verzoeker met geweld meenamen.

Zij geeft aan dat als de Taliban hem echt wilden rekruteren, ze hem met geweld hadden moeten meenemen.

Het standpunt van het CGVS is verbazingwekkend.

Als men inderdaad de EASO-verslagen bekijkt (verslagen waarop tegenpartij zich vaak baseert en waarvan zij de inhoud normaal gezien zou moeten kennen), komt de rekruteringsmethode van de Taliban perfect overeen met wat de jongere tijdens zijn hoorzitting beschreef.

In het EASO-verslag staat zo :

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

Het is dan ook volkomen logisch dat de Taliban eerst geprobeerd hebben contact op te nemen met zijn vader.

R.(...) legt uit dat de Taliban eerst in de moskee met zijn vader spraken (NPO p. 11).

Hij legt uit dat de Taliban-leiders wilden dat de oudste zonen van verschillende families zich bij hen zouden aansluiten.

Hij noemt trouwens 4 kennissen die zich bij de Taliban hebben aangesloten : K.(...), W.(...), S.(...) en W.(...). (NPO blz. 11)

Bovendien wordt in het bovengenoemde verslag in detail uitgelegd dat de Taliban alleen als laatste redmiddel jongeren met geweld gevangen nemen :

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_country_of_origin_information_report_afghanistan_recruitment_by_armed_groups.pdf

Het verslag meldt zo alle stimulansen die de Taliban gebruiken om rekrutering af te dwingen, zoals onveiligheid door andere gewapende actoren, ideologie, of avontuur, eer en trots (zie met name blz. 23 en 24 van het EASO-verslag over gedwongen rekrutering in 2016).

Ook hier is de uitleg van R.(...) in overeenstemming met internationale en objectieve verslagen.

De beoordeling van tegenpartij lijkt daarentegen te zijn gebaseerd op een louter gevoel dat zij niet met concreet bewijsmateriaal kan motiveren.

Haar besluit is dus kennelijk in strijd met de vereisten van artikel 48/6, lid 5, van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en met de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur, aangezien zij de relevante feiten niet voldoende zorgvuldig heeft beoordeeld om haar beslissing te nemen. Dit roept vragen op wanneer we bedenken dat verzoeker minderjarig is en dat dit extra verplichtingen voor tegenpartij met zich meebrengt.

De plicht tot behoorlijk bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid wordt immers versterkt ten aanzien van een kind.

Er moet rekening gehouden worden met artikel 24 van het Handvest van de grondrechten in aanmerking genomen moet worden, dat in punt 2 stelt dat "Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging" .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM arrest dd. 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland ; EHRM, arrest dd. 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §§ 30 en 31 ; EHRM, arrest dd. 17 april 2014, Paposhvili c. België par. 141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 159 65 dd. 19.12.2015 ; RvV nr. 143 483 dd. 16.04.2015 ; RvV nr. 37 703 dd. 28.01.2010 ; RvV nr 139 759 dd. 26.02.2015 ; RvV 25.10.2013 nr. 112 862 ; RvV 31 274 dd. 8.09.2009) hebben al meermaals de gelegenheid gekregen eraan te herinneren dat een « zo nauw mogelijk onderzoek nodig is, zodra het recht op een persoonlijke levenssfeer en een familieleven, evenals het hogere belang van een kind betrokken is. Het betreft een "versterkte" zorgvuldigheidsplicht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herinnerde bij arrest van 08 november 2016 aan deze rechtspraak en aan het doorslaggevend gewicht van het hogere belang van het betrokken kind benadrukte, evenals het belang van een grondig onderzoek van de gevolgen van de beslissingen die de overheden en de rechterlijke instanties ten opzichte van het kind nemen, die stellig uit de schriftelijke motieven moet blijken, wat in casu niet het geval is (EHRV, EL GHATET t/Zwitserland).

Het beginsel van behoorlijk bestuur brengt met zich dat het bestuur zorgvuldig inlichtingen moet inwinnen alvorens beslissingen te nemen en deze afdoend moet motiveren.

De zorgvuldigheid die het bestuur moet tonen in de opzoeking en de beoordeling van de relevante feiten werd al lang door de Raad van State bekrachtigd : "ervoor te zorgen dat, alvorens een besluit te nemen, alle relevante gegevens van de zaak worden verzameld en zorgvuldig worden onderzocht, zodat met kennis van zaken een besluit kan worden genomen" (R.S. 23 februari 1966, nr. 58.328) ; « tot een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens van de zaak alvorens een beslissing te nemen" (R.S. 31 mei

1979, nr. 19.671). Indien er echter twijfel bestaat over de waarheid van de aangevoerde feiten, schrijft artikel 48/6, § 4, van de wet van 15 december 1980 de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel voor, onder de volgende voorwaarden :

[citaat voormeld artikel]

In het onderhavige geval heeft verzoeker, gelet op bovenstaande elementen, aan deze vijf voorwaarden voldaan.

Er moet ook rekening worden gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen (13-14 jaar). Zoals het EASO opmerkt in zijn praktische gids voor de evaluatie van bewijsmateriaal, « Les déclarations d'un enfant peuvent être incohérentes, inclure des expressions ou des déclarations manquant de clarté qu'ils ont entendues dans la bouche d'adultes voyageant avec eux ou de leurs proches, etc. (...) L'âge est un facteur pertinent à la fois pour le moment où les déclarations sont faites et celui où l'événement s'est produit ».

Artikel 20(3) van de erkenningsrichtlijn 2011/95/EU stelt :

[citaat voormeld artikel]

Krachtens het Koninklijk besluit tot vaststelling vande procedure voor het CGVS, moet het CGVS rekening houden met deze kwetsbaarheid.

In zijn richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen wijst het UNHCR op de moeilijkheden waarmee kinderen te kampen hebben wanneer zij hun verhaal proberen te verwoorden, en dringt het erop aan dat het begrip "voordeel van de twijfel" ruim wordt toegepast en wordt toegepast bij de behandeling van het asielverzoek van een minderjarige.

[citaat voormelde bron]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een arrest van 06 december 2007 reeds geoordeeld dat het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar rekening had gehouden met de leeftijd van betrokkene, maar dat dit niet het geval was voor de motivering van de beslissing :

Hoewel de rekrutering momenteel een middel is dat door de Taliban wordt gebruikt, blijft het een feit dat R.(...) duidelijk blijk heeft gegeven van zijn verzet tegen de Taliban door te weigeren zich bij hen aan te sluiten.

R.(...) heeft blijk gegeven van een politieke overtuiging die duidelijk tegenover die van de Taliban staat (een standpunt dat ongewijzigd blijft, zoals hij tijdens zijn hoorzitting heeft uitgelegd - zie hieronder).

Het lijdt geen twijfel dat een afwezigheid van meer dan 5 jaar van het grondgebied en een verwestering de staat van gevaar die op hem gericht is, zal versterken.

2. Wat betreft de verwestering van verzoeker

Verzoeker vreest ook voor vervolging wegens zijn vermeende en voorgevoelde verwestering

1. Staat van de documentatie

Het NANSEN verslag van oktober 2021 geeft waardevolle informatie op dat gebied.

Verzoeker herinnert eerst daaraan dat de vervolgingen in de zijn van de wet over de vreemdelingen vanuit een prospectieve manier beoordeeld moeten worden.

Het feit geen vervolgingen in het verleden gekend te hebben schept een vermoeden van toekomstige vervolgingen in toepassing van artikel 48/7 van de wet over de vreemdelingen, en is geen eis daarvoor.

De bewijsnorm is die van de redelijke waarschijnlijkheid, de vrees van verzoekers worden als gegrond beschouwd indien :

« il peut établir, à un degré raisonnable, que son séjour prolongé dans son pays est devenu intolérable... ».

Daarbij wordt de vervolging niet tot specifieke handelingen beperkt maar in het algemeen is een samenvloeiing van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van de vervolging te bereiken :

[citaat <https://www.unhcr.org/publications/statement-ms-erika-feller-director-department-international-protection-unhcr-scifa>]

Het onderzoek kan tonen dat verzoeker zich in een heel kwetsbare positie bevindt.

Hieronder wordt uitgelegd dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt wegens zijn waargenomen verwestering .

De invloed van een verblijf van lange duur in het buitenland op de Afghaanse staatsburgers is heel belangrijk.

Van de ene kant is er een heel hoog risico bij hun terugkeer verplaatst te worden en van de andere kant is er een risico door de terugkeer zelf.

- De daden van vervolging

De daden van vervolging tegenover de verzoeker kunnen van verschillende actoren komen.

Verzoeker loopt het risico slachtoffer te zijn van daden van fysiek geweld en/of onevenredige of discriminatoire vervolgingen wegens anti-regering elementen (AGE) (artikel 48/3, §2, alinéa 2, a) et c) van de wet van 15 december 1980).

Ten eerste loopt hij het risico bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of gedood te worden door de AGE, die hem verdenken de westerse waarde verinnerlijkt te hebben of zelfs een « vreemdeling » of een « spion » geworden te zijn.

Deze daden van vervolging brengen potentieel schendingen van het fundamenteel recht tot het leven mee en het verbod van marteling, en van onmenselijke en vernederende behandeling overeenkomstig art. 2 en 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens (artikel 48/3, §2, (a) van de wet van 15 december 1980) 11.

Bijvoorbeeld erkennen de richtlijnen van het HCR dat de Afghanen die in hun land terugkeren en die als « verwesterd » beschouwd worden, een hoog risico groep vormen, die meer het slachtoffer van vervolgingen kan worden.

Een verslag van Asylas bevestigt ook dat de « verwesterd » Afghanen een hoger risico lopen van vervolgingen door de AGE¹³. Het verslag vermeldt dat de « verwesterd » Afghanen zodra zij teruggekeerd zijn opgemerkt worden wat het risico van vervolgingen nog groter maakt. Bovendien, de gerepatrieerde uit Europa lopen ook het gevaar slachtoffer te zijn van afpersing en ontvoering door de taliban, omdat ze verdacht worden, rijkdom in Europa aangeworven te hebben. F. Stahlmann (2018) spreekt van een « verhoogd risico van afpersing en ontvoering »

Het risico van vervolging door de Taliban is ook groter voor de jonge mannen en in de landelijke zones en stijgt nog wanneer men Afghanistan verlaat.

Er zijn talrijke voorbeelden van incidenten waar de Taliban gerepatrieerde aangehouden en gedood hebben.

Het EASO verslag vermeldt dat de « Afghan ressortissants perçu comme 'occidentalisé' » en maakt referentie, bij voorbeeld aan twee gerepatrieerde uit Australië die door de taliban vermoord werden wegens hun verblijf in een land van ongelovigen.

F. Stahlmann (2019), spreekt van twee Afghanen die uit Duitsland teruggekomen zijn en die aangehouden en mishandeld werden omdat ze verdacht waren voor de « ongelovigen » te werken.

Het verslag van « Refugee Support Network » vermeldt ook bv. een jonge gerepatrieerde uit Noorwegen die door de Taliban onthoofd werd omdat hij internationale documenten en een bankkaart bij zich had.

Het verslag vermeldt verschillende andere incidenten over jonge mensen die door de taliban gemikt werden na hun terugkeer uit het Westen :

[citaat Réseau de soutien aux réfugiés, «Après le retour : documenter les expériences des jeunes déplacés de force vers l'Afghanistan» van april 2016]

Ten tweede, naast het risico van vervolging door de taliban, lopen de Afghanen die terugkeren het slachtoffer te worden van gewelddaden van wegen hun eigen gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) van de wet over de vreemdelingen).

Bij voorbeeld, vermeldt het verslag Asylas dat de gerepatrieerden uit Europa, gemakkelijk herkenbaar zijn en iedere verandering zoals met een accent te spreken een gemeenschappelijke verwerping kan meebrengen.

Een studie van Mixed Migration Center (MMC) van januari 2019 toont dat :

[citaat https://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, p. 42]

Het 'EASO (2017) verslag toont dat in de meeste gevallen, wanneer een jonge man uit Europa terugkeert, de burens hem komen bezoeken en gedurende verschillende dagen met hem komen drinken.

De burens bekijken essentieel om te zien of deze persoon veranderd is.

Daarnaast, legt het verslag uit dat in Afghanistan, het heel moeilijk is zich te verdedigen tegen valse of niet valse beweringen die vertellen dat men een spion is, of iemand met gemakkelijke zeden of die geen goede moslim meer is.

Er wordt ook uitdrukkelijk uitgelegd dat de uiting van bepaalde opinie over islam of over de genders als moeilijk beschouwd kan worden, wat jonge mensen die een lange periode in Europa doorgebracht hebben in gevaar kan brengen.

- De redenen van vervolging

De verwesterde Afghanen, zo waargenomen of echt, zoals verzoeker lopen het risico vervolgd te worden wegens hun vermoedelijke politieke en religieuze opvattingen (artikel 48/3, §4, b) et e) et §5 van de wet van 15 december 1980).

De redenen van vervolging wegens religieuze en politieke opvattingen, zijn gericht op fundamentele religieuze en politieke karakteristieken voor de identiteit en de morele integriteit van een asielverzoeker, waaraan niet gevraagd zou mogen worden afstand ervan te maken.

Het hof van justitie heeft geoordeeld dat de bescherming die door het recht van de unie toegepast wordt, op grond van vervolging in verband met religieuze opvattingen alleen maar de houding van de persoon dekt, die zij als noodzakelijk voor zich zelf beschouwt.

Artikel 48/3, §4, (e) bepaalt de band tussen de politieke overtuiging zoals volgt « e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden ».

Uit de formulering van de wet over de vreemdelingen, blijkt dat zij een brede interpretatie van de notie van politieke overtuiging aanbeveelt.

Bovendien, beweert tegenpartij dat verzoeker niet zodanig verwesterd is dat hij niet de wetten, regels en gewoontes in Afghanistan kan volgen (wij bewijzen hier onder dat dit nochtans het geval is).

Nochtans blijkt heel duidelijk het wat in artikel 48/3, §5 bepaald wordt dat het niet noodzakelijk is dat deze persoon inderdaad deze overtuiging deelt en dat het voldoende is dat deze hem door de dader van de vervolging toegeschreven wordt.

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”.

Wat meer specifiek Afghanistan betreft, heeft de EEG een juiste toepassing gemaakt van de feiten in geval van een toegeschreven waargenomen verwestering, in een arrest van 30 oktober 2019 :

“Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risikoprofiel kan zijn. ... Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing.”

Daarboven bepalen de richtlijnen van het HCR (2004) date en religieus code als een vervolging beschouwd kan worden, zowel als hij tegenover niet-gelovige personen toegepast wordt, maar ook wanneer hij toegepast worden aan mensen van dezelfde confessie.

De richtlijnen van het HCR (2018) --- verduidelijken bovendien dat het niet nodig is tot een andere religie bekeerd te zijn om beschouwd te worden als iemand die de waarden en/of uiterlijke verschijnen van de westerse landen aangenomen heeft, wat een steun aan de regering en het internationale gemeenschap veronderstelt.

Verskillende bronnen tonen dat de Afghanen die uit het westen terugkomen door de taliban als ongelovigen, apostaten, spionnen of verraders beschouwd .

Ze worden politieke overtuigingen en veranderde houdingen ten opzichte van de godsdienst toegekend wat voldoende is voor een gegronde vrees voor vervolgingen volgens artikel 48/3, §5 van de wet van 15 december 1980.

Volgens F. Stahlmann (2019), zij, de personen die in het andere kamp gegaan zijn als "kafirs" beschouwd. De studie verwijst naar twee gevallen waar bedreigingsbrieven naar Westerse landen, waar gerepatrieerde personen asiel gevraagd hadden. De gerepatrieerde waren in contact gekomen met de vijand, en de emigratie naar Europa is door de Taliban als een akte van politieke weerstand beschouwd. Daardoor zijn ze in "deadly danger".

In een recente video, hebben de taliban hun positie bevestigd door te verklaren dat “the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”

Per definitie gebeurt de verwestering na het vertrek, zodat geen vorige vrees of negatieve ervaring ermee gebonden wordt.

Dit wordt bevestigd door verzoeker zelf, in zijn verhoor, wanneer hij zegt : « De enige reden daarvoor is dat ik naar BE gekomen ben, naar het westen getrokken ben, net om die reden kunnen ze mensen makkelijk bestempelen als bekeerlingen en ook makkelijk fatwa ' s uitspreken om hen ook te doden en hun dood te rechtvaardigen »

(NPO, p. 22).

2. Staat van de rechtspraak

Sinds enkele maanden bloeit de jurisprudentie van Uw Raad over de kwestie van de verwestering, en het is duidelijk dat de tegenpartij er niets van merkt.

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft Uw Raad in een arrest van 30.10.2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt Uw Raad dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

[RvV 30 oktober 2019, nr. 228 224]

Uw Raad heeft ook besloten:

[Ibid.]

In haar arrest van 27.11.2020 kent Uw Raad de vluchtelingenstatus toe aan omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Uw Raad bepaalt het volgende:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake is van 'verwesterd' gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden.

Uw Raad stelt dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond is.

Uw Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst.

In het arrest van 11.06.2020 kwam Uw Raad tot een gelijkaardige conclusie.

De betrokkene, een jonge Hazara die in Syrië vocht en weigerde om zich aan te sluiten bij de Taliban werd erkend als vluchteling omwille van de vrees voor vervolging op grond van zijn ras en toegeschreven politieke overtuiging.

Ook in het arrest van 05.02.2020 oordeelde Uw Raad dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. Uw Raad bepaalde meer specifiek :

[citaat RvV 5 februari 2020, nr. 232 252]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

Zo kwam ook Uw Raad in het arrest van 29.04.2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw.

Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiiitische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Afghaanse jongeren.

Heel recent - in arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld:

[citaat voormeld arrest]

De verschillende elementen die hierboven zijn ontwikkeld werden door recente rechtspraak van Uw Raad bevestigd en in vergelijkbare omstandigheden werd besloten om het vluchtelingenstatus aan jonge Afghanen die in België zijn verblijven en nu meerderjarig zijn geworden op basis van hun verwestering (zie bv. RvV, arrest nr. 278.699 van 13.10.2022)

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden (zie infra)

3. De beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan. Ter herinnering : het belang van het kind is vastgelegd in verschillende internationale, Europese en nationale instrumenten die in dit geval bijzonder relevant zijn :

- Artikel 3 van het Vn-verdrag inzaken de rechten van het kind : "Bij alle beslissingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging" .

- Artikel 23 van Europese richtlijn inzake opvang (2013/33/EU dd. 26 juni 2013).

[citaat voormeld artikel]

- Artikel 22bis van de Grondwet :

[citaat voormeld artikel]

- Artikel 57/1 §4 van de wet van 15 december 1980 :

[citaat voormeld artikel]

In de praktijk betekent de eerbiediging van de belangen van het kind onder meer :

- Waarborgen van zijn welzijn en sociale ontwikkeling (namelijk met inbegrip van onderwijs en opvoeding, bv. toegang tot vrijetijdsbesteding, scholing, passende huisvesting, enz. - Beoordeling van bijzondere kwetsbaarheden/persoonlijke omstandigheden.

- Zorgen voor zijn veiligheid en zekerheid (toegang tot gespecialiseerde diensten, passende begeleiding, toegang tot een arts, voorziening in speciale behoeften, enz.)

In geval van terugkeer naar Afghanistan wordt de verzoeker echter veel van zijn basisrechten beperkt:

- Verplichting om passende kleding te dragen

- Verplichting om een baard te laten groeien

- Verplichting om je kapsel aan te passen

- Verbod om naar muziek te luisteren

- Beperking van de leerinhoud (zo legde een jonge NBMV uit dat hij geen geschiedenis of aardrijkskundelessen zou krijgen, hoewel hij daar in België wel toegang toe had).

- Beperking in de omgang met andere kinderen (vooral jonge meisjes)

- *Verplichting om zijn godsdienst strikt te belijden*
- *Beperking van de vrijheid van meningsuiting*
- *Enz.*

Uit verschillende artikelen blijkt dat de door de Taliban opgelegde regels uiterst streng zijn.

De zedelijkheidspolitie is dus teruggekeerd via het ministerie voor de bevordering van deugd en de preventie van ondeugd. Deze dienst legt een ultrarigoristische visie op de islam op, waarbij elk gedrag dat strijdig wordt geacht met de interpretatie van de Koran, van het ontbreken van een baard tot het luisteren naar muziek, wordt gesanctioneerd.

Het onderwijs loopt gevaar door de beperkte toegang tot bepaalde vakken, die wordt gecompenseerd door een toename van het aantal koranlessen.

Uit een IOM-verslag van 11 maart 2022 blijkt dat 4 van de 5 kinderen in de regio Kandahar niet naar school gaan.

In considerans 18 van de kwalificatierichtlijn staat uitdrukkelijk :

[citaat voormelde bron]

Voorts is er de kwestie van de verplichting om te werken wegens de hongersnood in het hele land (zie hieronder).

Deze beperkingen op de uitoefening van fundamentele rechten, tezamen met de hieronder beschreven elementen, vormen vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 1951.

Zo meldt de Gids van de UNCHR :

[citaat voormelde bron, punten 52-53]

Daarnaast, vallen veel van de door de Taliban opgelegde beperkingen binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM, zoals het recht zich naar eigen inzicht te kleden en te kammen, het recht naar muziek te luisteren of het recht zich te scheren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft eraan herinnerd dat artikel 8 in hoofdzaak beoogt het individu te beschermen tegen willekeurige inmenging door een overheidsinstantie in de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn familie- en gezinsleven.

Uit de bijgevoegde verslagen blijkt echter ondubbelzinnig dat de Taliban zich opdringerig en consequent gedragen tegenover de Afghanen, met duidelijk onevenredige sancties.

Uit de bespreking hieronder blijkt duidelijk dat de controle en de bestraffing worden opgevoerd voor degenen die als verwesterd worden beschouwd.

3. In casus

R.(...) verliet Afghanistan toen hij 14 was.

Hij is nu 17.

Meermaals legde de jongeman aan het CGVS uit dat een terugkeer naar Afghanistan uitgesloten was, zowel omwille van zijn persoonlijke problemen als omwille van zijn manier van leven in België.

De jongere legde uit dat hij hier naar school kon gaan en dat hij rechten had die hij in Afghanistan niet had (een eigen advocaat, een voogd, enz.) (NPO p. 14).

Hij legt uit dat hij op school veel Belgische vrienden heeft met wie hij speelt en dingen leert.

Hij wijst op de verschillen in gedrag tussen Afghanen en Belgen (de laatsten zijn rustiger en respectvoller) (NPO p. 15).

Thans is de jongere veel minder betrokken bij de Afghaanse gemeenschap in het centrum en is hij meer geneigd om bij mensen van Afrikaanse herkomst te blijven.

Hij bekritiseert de visie van de Taliban op godsdienst, in het bijzonder hun relatie met vrouwen, geweld en consumptiegoederen zoals snoep.

Hij vertelt hoe hij in België vrij kan leven, zoals hij wil, en hoe het leven hier hem heeft veranderd (vooral door school en de aanwezigheid van zijn voogd).

Hij vertelt over de angst voor een gedwongen huwelijk als hij zou terugkeren naar Afghanistan (NPO p. 15).

Hij heeft trouwens een vriendin in België.

Toen de voogd aan het einde van de hoorzitting tussenbeide kwam, legde ze uit dat de jongere contact had met zijn vader en dat deze contacten soms moeilijk waren omdat de jongere verschillende meningen had (met name over het huwelijk).

De voogd wees erop dat de vader traditionele waarden had en dat hij boos was op R.(...).

Ze legde uit dat R.(...) haar had uitgelegd dat hij veel dingen in België had begrepen, dat hij verstandiger was en dat dit niet het geval was in Afghanistan.

Ze benadrukt de menselijke inzet van R.(...) en zijn wens om te integreren en proactief te zijn in België.

Deze houding blijkt uit verschillende documenten die naar het CGVS werden gestuurd en andere die in bijlage zijn bijgevoegd:

- *Getuigschrift van de heer C.(...) betreffende een stage in januari bij het bedrijf G.(...). Het benadrukt zijn interpersoonlijke en professionele vaardigheden (januari 2023);*

- Getuigschrift van de heren M.(...) betreffende een baan als jobstudent bij hun bedrijf. Zij uiten hun enthousiasme voor R.(...) en zijn houding: toegewijd, beleefd, respectvol en vriendelijk. Ze benadrukten ook zijn aanpassingsvermogen en leergierigheid (december 2022)

- Getuigschrift van de heer K.(...), Daspa-coördinator. Hij verklaart dat de jongere een onmiskenbare motivatie toonde en zich onderscheidde van de andere jonge Afghanen. Dankzij zijn vastberadenheid kon hij het DASPA-systeem snel verlaten en deelnemen aan de algemene cursussen.

- Getuigschrift van mevrouw M.(...)-C.(...), die R.(...) heeft ontmoet in het kader van haar werk voor de school en verschillende uitwisselingen. Ze meldt ook dat de jongeman zeer behulpzaam is en veel vragen stelt over het leven in België.

De jongere houdt nooit op en doet er alles aan om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Hij volgt momenteel een programma in Namen met een AMO en zal in september deelnemen aan de CEFA-cursussen sanitair en verwarming.

Het project *Individueel Onthaal*, dat alle NBMV's begeleidt tijdens hun verblijf in de centra, benadrukt ook de sterke integratie van de jongere.

De PAI van het huidige centrum waar R.(...) verblijft, zegt dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving :

- hij is vaak afwezig in het weekend om vrienden te bezoeken;

- hij spreekt Frans

- hij heeft enorme vooruitgang geboekt, wat zijn integratie heeft vergemakkelijkt

- hij is volledig onafhankelijk in zijn dagelijks leven en zijn verplaatsingen buiten het centrum

- hij moedigt de andere jongeren aan om naar school te gaan en is in dit opzicht een leider

- hij werkt nu al enkele maanden als student in een verwarmingsbedrijf.

Sinds zijn aankomst in het gebied wordt de positieve en bereidwillige houding van de jongere benadrukt (dit blijkt uit de PAI van het voormalige centrum). Hierin staat ook dat hij erg open staat voor andere culturen dan de zijne en regelmatig naar school gaat.

Het lijdt dus geen twijfel dat R.(...) zeer sterk geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waarvan hij de waarden heeft overgenomen en waarvan hij de vrijheden opeist.

Vanaf het begin heeft hij er alles aan gedaan om zich via alle mogelijke kanalen in de Belgische samenleving te integreren: school, werk en sociale relaties.

Gezien de duur van zijn verblijf in België, zijn integratie en de positie van zijn familie van herkomst, lijdt het geen twijfel dat R.(...) gevaar loopt als hij terugkeert naar Afghanistan.

Het feit dat R.(...) een man is, vormt geenszins een waarborg voor zijn vrijheid.

Gelet op het voorgaande lijdt het geen twijfel dat de jongere in geval van terugkeer het risico loopt op levensgevaar of op een onmenselijke en vernederende behandeling vanwege zijn werkelijke overtuigingen en/of overtuigingen die hem zouden kunnen worden toegeschreven als gevolg van zijn verwestering.

B. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming

Louter subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

[citaat voormeld artikel]

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, *Diakité*, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de dorp Mir Gul Kalay, district Urgun, in de provincie Paktika, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van december 2017, alsook de updates van 2018 en 2019 om te concluderen dat de verzoeker in Laghman veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

C.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

In Augustus 2018 heeft de UNHCR een verslag "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" gepubliceerd.

Volgens dit verslag is de veiligheidssituatie in Afghanistan erg verslechterd sinds 2014:

[citaat voormelde bron, p. 20-22]

OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben ook gewezen op de verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan, die veel gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten:

[citaat OSAR, "Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles" van 12 september 2019]

[citaat <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2019/asi-e-pacifique-rapport-annuel-2019/article/afghanistan-rapport-annuel-2019>]

[citaat <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>]

Ondanks de discussies voor een vrede akkoord, heeft de veiligheidssituatie niet fundamenteel veranderd.

Een verslag van de organisatie Human Rights Watch bevestigde de elementen hierboven vermeld:

[citaat <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>]

Al deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan.

Sinds 15 augustus 2021, hebben Taliban het macht genomen in Afghanistan :

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf]

Ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban :

[*Ibid.*, p. 58]

Er zijn nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groepen :

[*Ibid.*, p. 59, 61-62]

UNHCR riep, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen :

[citaat UNHCR, "Position on returns to Afghanistan" van 17 augustus 2021, p. 2-3]

UNHCR heeft recent zijn positie over het toegang tot het grondgebied herbevestigd voor Afghaanse immigranten :

[citaat UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan » van februari 2022, p. 2-3]

In dit verband heeft uw Raad reeds geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd:

[citaat RvV 17 januari 2019, nr. 215 314]

Er zij op gewezen dat de bronnen waarop de motivering van verwerende partij is gebaseerd, van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateren van 8 december 2021. Het blijkt duidelijk hier dat de gebruikte informatie door verwerende partij niet voldoende zijn geactualiseerd.

Merk ook op dat het EASO-verslag van januari 2022 benadrukt dat :

[citaat EASO, "Afghanistan : country focus" van januari 2022, p. 8-9]

Gezien op de hierboven ontwikkelingen, lijkt het voorbarig te denken dat het veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan. Het gebrek van actuele en objectieve informatie zou ons voorzichtig moeten maken.

Uw Raad heeft trouwens in een recent arrest benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd had :

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 22-23]

Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd had, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie hierboven vermeld.

Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.

Ter herinnering, heeft de European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) een verslag geschreven in november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM :

[citaat European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions" van november 2010, p. 6-8]

In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd heeft.

C.2 De toepasselijkheid van artikel 48/4, §2, onder b) van de wet van 15.12.1980 in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

a. Humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

Afghanistan wordt momenteel geconfronteerd met een ongekende hongersnood". In een verklaring van 11 januari 2022 riepen de VN op tot bijstand aan Afghanistan⁶¹. De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzeekerheid en beschikt niet over voldoende voedsel, waarvan er 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd. Uit de peiling van het Wereldvoedselprogramma (WVP) blijkt dat naar verluidt slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende eet.⁶³ Een op de twee kinderen onder de vijf jaar is ondervoeden kan elk moment sterven als er geen hulp komt. Het WVP heeft gemeld dat de piekwinter in Afghanistan deze toch al catastrofale crisis nog verergert.

Volgens het WVP staat het land op de rand van een economische ineenstorting. Het agentschap zegt dat de acute ondervoeding in 25 van de 34 provincies boven het noodniveau ligt en naar verwachting zal verergeren.

Deze humanitaire crisis is de afgelopen jaren alleen maar toegenomen; het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft, is de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd. Afghanistan heeft het hoogste aantal mensen ter wereld die in noodsituaties niet over voedsel kunnen beschikken en dit aantal is het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen.

De Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

b. Verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren. Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg bevorderlijk is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasie hebben de onafhankelijkheid van Afghanistan op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjetbezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van voedsel) om de verzetshaarden tegen de bezetting te ledigen.

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden massaal omgezet in papaverteelt, en de afhankelijkheid van de papaverboeren werd in stand gehouden door de drugshandelaren, zodat zij verstrikt raakten in de teelt. Tussen 2001 en 2021 is het areaal voor de papaverteelt verdrievoudigd.

De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, vóór de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en kneep zij een oogje dicht voor het misbruik van deze hulp. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.

Na de val van de regering van Ashraf Ghani schakelden veel boeren over op de winstgevendere papaverteelt, die door de Taliban werd getolereerd, waardoor de voedselonzeekerheid nog verder toenam. Hoewel de Taliban hebben beloofd de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. Voormalige donorlanden willen geen zaken doen met de door de Taliban geleide regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, met name op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.

Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte als gevolg van het gebrek aan infrastructuur om het gebrek aan neerslag te compenseren, maar ook als rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban hun internationale verplichtingen na te komen om de internationale financiële hulp op te schorten, de deviezenreserves van het land te bevriezen en de humanitaire hulp stop te zetten. In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van gemeenschappen en dwingen dorpelingen hen te voeden.

Het beleid van de Taliban berooft de meeste vrouwen ook van hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het huishouden was.

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren werden gefinancierd door buitenlandse donoren wier hulp is stopgezet.

De combinatie van deze elementen heeft geleid tot de huidige hongersnood.

In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van specifieke acties van specifieke actoren.

A. De situatie van de familie van R.(...)

Zoals R.(...) het uitlegt, is de situatie van zijn familie ingewikkeld.

De Taliban komen regelmatig om voedsel vragen, waardoor de sociale onzekerheid van de familie toeneemt.

D3 De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreuwenswaardige sociaal-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het Hof heeft bijvoorbeeld geoordeeld dat de sociaaleconomische situatie van de Grieks-Cypriotische gemeenschap in Noord-Cyprus of die van de Roma in Roemenië voldeden aan het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst. In beide gevallen waren de aangetroffen levensomstandigheden hetzij het gevolg van een discriminerende behandeling van een bepaalde bevolkingsgroep, hetzij van maatregelen van de autoriteiten.

In een situatie waarin een staat onverschillig blijft tegenover een situatie van armoede, kan er volgens het Hof sprake zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM, mits de behandeling die het gevolg is van deze onverschilligheid een bepaalde graad van ernst bereikt.

*Het Hof heeft ook een positieve verplichting voor de lidstaten erkend om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, hoewel sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd. Terwijl het Hof in de zaak in kwestie, *Pancenko v. Letland* niet van mening was dat de resulterende situatie het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst bereikte, erkent zij het beginsel indien het niveau van ernst wordt bereikt. In de zaak *MSS tegen Griekenland en België* heeft het Hof dit beginsel daadwerkelijk in praktijk gebracht, aangezien de situatie waarin de asielzoekers zich in Griekenland bevonden bijzonder ernstig was, aangezien zij niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften, voortdurend moesten vrezende voor geweld of diefstal, en geen uitzicht hadden op verbetering van hun situatie.*

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat een groot aantal mensen het doelwit is van de betrokken behandeling, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.

*In dit arrest veroordeelt het Hof niet alleen Griekenland wegens schending van het Verdrag ten aanzien van asielzoekers op zijn grondgebied, maar ook België wegens het terugsturen van een asielzoeker naar Griekenland. Het gaat hier om de positieve verplichting van de lidstaten om een persoon niet terug te zenden naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, die later door het Hof is herhaald in de zaak *Sufi en Elimi tegen het Verenigd Koninkrijk*.*

Om aan zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 3 EVRM te voldoen, moet een lidstaat van het Verdrag derhalve het risico van een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst onderzoeken.

*In zijn arrest in de zaak *SHH tegen het Verenigd Koninkrijk* heeft het Hof verduidelijkt dat het er niet om gaat het Verdrag op te leggen aan niet-lidstaten, maar alleen om een lidstaat te verbieden een persoon die onder zijn toezicht staat, terug te zenden naar een Staat waar hij een behandeling riskeert die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.*

Volgens de heer MAES was het Hof aanvankelijk terughoudend met de toepassing van artikel 3 EVRM op de terugkeer naar een land waar de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden problematisch zijn, maar heeft het dit idee geleidelijk aanvaard, waarbij het twee situaties heeft onderscheiden.

*Het eerste geval is wanneer de sociaal-economische of humanitaire situatie noch direct, noch indirect door de autoriteiten van het land van terugkeer wordt veroorzaakt. In dit geval is het Hof van oordeel dat een verwijdering naar een dergelijk land alleen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn. Vervolgens past het Hof de in het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* geformuleerde ernsttoets toe.*

Indien daarentegen de autoriteiten van het land van terugkeer of andere nietoverheidsactoren direct of indirect verantwoordelijk zijn voor de situatie in het land, zal het Hof aanvaarden dat bepaalde levensomstandigheden neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling en zal het Hof het

in artikel 3 EVRM.96 neergelegde beginsel van non-refoulement toepassen. Vervolgens za de zwaartekrachttoets van MSS tegen Griekenland en België toegepast worden.

De relevantie van dit onderscheid en de toepassing ervan in de praktijk is echter twijfelachtig, omdat het moeilijk is een grens te trekken tussen deze twee hypothesen, met name in de context van klimaatcrises, die in de komende decennia waarschijnlijk een belangrijke kwestie zullen zijn voor de bescherming van de grondrechten.

In het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, dat betrekking heeft op de humanitaire crisis in Somalië, lijkt het Hof de verantwoordelijkheid van statelijke en nietstatelijke actoren ruim uit te leggen. Zij is namelijk van oordeel dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis heeft bijgedragen, niet volstaat om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. Zij wijst er met name op dat de terroristische groepering Al Shabaab, die een deel van Somalië in handen heeft gekregen, humanitaire organisaties de toegang heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verder zijn verslechterd.

Gelet op de verantwoordelijkheid van de actoren achtte zij het gepast de redenering in MSS toe te passen in plaats van die in N. tegen het Verenigd Koninkrijk, en te analyseren in hoeverre verzoekers in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien, en wat de vooruitzichten zijn op verbetering op korte termijn. Zij constateerde een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij wees op het feit dat de helft van de bevolking voor voedsel afhankelijk was van humanitaire hulp, en dat de humanitaire hulp uit verschillende gebieden was teruggetrokken. De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en dreigde op te lopen tot een derde.

Het Hof stelt dus uitdrukkelijk dat de voor de toepassing van artikel 3 EVRM vereiste ernstdrempel lager is wanneer de humanitaire crisis in een land het - zelfs gedeeltelijke, rechtstreekse of indirecte - gevolg is van een conflict.

Enkele maanden later werd het Hof in de zaak Hussein tegen Zweden verzocht zich te buigen over de levensomstandigheden in Afghanistan, dat ook door een gewapend conflict werd gekenmerkt. In dit arrest volgde het Hof een wezenlijk andere, en nogal onduidelijke, redenering, waarbij het van oordeel was dat hoewel sociaal-economische en humanitaire overwegingen van essentieel belang zijn bij de kwestie van gedwongen terugkeer naar een specifieke regio van het land van herkomst, deze overwegingen niet noodzakelijk van invloed zijn op het risico van schending van artikel 3 van het EVRM in deze regio's.

Een verklaring voor dit op het eerste gezicht tegenstrijdige standpunt is te vinden in het latere arrest SHH tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin het Hof uitlegt dat de situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met die in Somalië. Het Hof legt uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan weliswaar ook het gevolg is van een aanslepend conflict, maar dat er in Afghanistan nog steeds staatsstructuren bestonden, zij benadrukt dat de hoofdstad Kabul onder controle van de regering stond en niet van islamistische opstandelingen zoals Mogadishu en Centraal-Somalië, en zij onderstreept tenslotte de belangrijke aanwezigheid van humanitaire hulp in Afghanistan. Het Hof wijst tevens op de inspanningen die de Afghaanse autoriteiten hebben geleverd om de bevolking te beschermen, hoewel de resultaten ontoereikend blijven.

Het Hof grijpt dus niet terug op de in de zaken Sufi en Elmi ontwikkelde rechtspraak, maar is van oordeel dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was.

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijkt de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar in vele opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig.

D.4. Subsidiäre bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

In het internationale beschermingsrecht correspondeert artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM:

[citaat voormeld artikel]

M. MAES benadrukt dat de werkings sfeer van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn beperkt is tot onmenselijke en vernederende behandeling door de in artikel 6 van de richtlijn 103: bedoelde actoren: "a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren bedoeld onder a) en b), met inbegrip van internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7. "

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) heeft de contouren van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt in zijn arrest M'Bodj (HvJEU, 18 december 2014, Mohamed M'Bodj tegen Belgische Staat, C-542/13):

[citaat voormeld arrest, § 35-36]

De parallel is treffend met het arrest N tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

[EVRM 27 mei 2008 nr. 26565/05, N. t. Verenigd Koninkrijk]

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het arrest M'Bodj betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling, die een aan een ernstige ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden, het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land. Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken.

De subsidiaire bescherming zal immers alleen van toepassing zijn wanneer de geveesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" vormt vervolging die moet leiden tot de erkenning van de status van vluchteling.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen vrijwillige behandeling door deze actoren, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De humanitaire crisis die Afghanistan thans kenmerkt, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

In strijd met de "New Policy for the Examination of Applications for International Protection from Afghanistan" van het CGVS wordt aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, subsidiaire bescherming verleend wegens het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in hun land.

Besluit

Er dient geoordeeld te worden dat het verzoek van verzoeker wegens de verschillende bovengenoemde elementen, die risicofactoren vormen die cumulatief moeten worden geanalyseerd, ontvankelijk en gegrond is.

Met betrekking tot het cumulatieve karakter van de gronden benadrukt de UNCHR

[citaat UNCHR, Handboek inzake procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen", §53] Zo zijn zijn minderjarigheid, de poging tot gedwongen rekrutering waarvan hij het slachtoffer was, zijn vroegtijdig vertrek uit Afghanistan, zijn leven in België en zijn afkomst uit de regio Baghlan factoren die zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan rechtvaardigen op grond van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, of die op zijn minst de verlening van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet rechtvaardigen."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- Plan d'accompagnement Individuel (verder: PAI) van COO (stuk 2);
- PAI Florennes (stuk 3);
- Attestatie van De Heer C. van 24 januari 2023 (stuk 4);
- Attestatie van De Heren M. (stuk 5);
- Attestatie van De Heer K. (stuk 6);
- Attestatie van Mevrouw M.-C. (stuk 7);
- Attestatie van de familie L. (stuk 8).

2.1.2. In een aanvullende nota van 8 december 2023 brengt de commissaris-generaal het UNAMA-rapport, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 14 december 2023 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- de beëdigde vertaling van de getuigenissen (stukken 1-5);
- meer getuigenissen van mensen uit zijn omgeving (stukken 6-9);
- foto's (stuk 10).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker stelt dat hij nog minderjarig was toen hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten en nog steeds minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud en dat dit een verhoogde zorg- en zorgvuldigheidsplicht met zich meebrengt, merkt de Raad op dat tijdens de procedure wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 29 oktober 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 14; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland en Roemenië een andere identiteit heeft opgegeven, namelijk R.A. Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd werd op het persoonlijk onderhoud, stelde hij dat hij in Griekenland en Roemenië dezelfde voornaam als voor de Belgische asielinstanties opgaf, namelijk R., maar dat deze gewoon verkeerd werd genoteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). Verzoeker biedt echter geen verklaring voor het opgeven van een volledig andere achternaam. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de protection officer deze kwestie nader diende te onderzoeken door hem hierover te ondervragen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin een minderjarige verzoeker zich bevindt, ontslaat verzoekers minderjarigheid hem niet van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties bevoegd met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit. Verzoeker heeft echter geen verklaring gegeven voor het opgeven van een volledig andere achternaam. Verzoekers verwijzing naar zijn minderjarigheid tijdens het persoonlijk onderhoud biedt onvoldoende verschoning voor de vaststelling dat verzoeker voor de asielinstanties bewust valse verklaringen aflegde over zijn identiteit. Dit geldt temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat

verzoeker in Griekenland valse verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Dit doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan die van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende motieven, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich aanvankelijk voor de Griekse asielinstanties voordeed als meerderjarige, daar u verklaarde geboren te zijn op 1 januari 2002. Bovendien liet u zich bij de Griekse en Roemeense asielinstanties registreren onder een andere identiteit, met name R.(...) A.(...) (zie administratief dossier). U verklaarde op het CGVS dat u alleen de naam R.(...) had gezegd en ze het misschien moeilijk hadden om uw naam te schrijven omdat er ook geen Afghaanse tolk ter beschikking was (CGVS, p. 16). Verder stelde u dat u dezelfde naam opgaf daar, maar het anders werd genoteerd (CGVS, p. 16). Dit gegeven wijst erop dat u er niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen tegenover asielinstanties aangaande kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk uw identiteit, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid reeds negatief beïnvloedt.”

Verder toont verzoeker evenmin aan dat de commissaris-generaal het “*hoger belang van het kind*” zou hebben geschonden, nu de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal verschillende bronnen heeft geraadpleegd, zowel oudere als nieuwe bronnen, om tot de vaststelling te komen dat verzoeker met zijn verklaringen zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo maakt de bestreden beslissing o.m. melding van het EASO-rapport “*Afghanistan Recruitment by armed groups*”, dat dateert van september 2016, waarnaar verzoeker eveneens verwijst inzake de context van een gedwongen rekrutering door de taliban. Het standpunt van de bestreden beslissing dat het verbaast dat de taliban zo snel kinderen rekruteerden, zoals verzoeker voorhoudt, is geenszins in tegenspraak met de inhoud van de landeninformatie die de beide partijen hanteren. Verzoeker kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing op dit punt door te stellen dat de feiten dateren van 2020 en dat de verslagen waarop de bestreden beslissing steunt veel recenter zijn.

Verzoekers kritiek dat de “*tegenpartij Daesh nooit vermeldt in haar analyse*” werpt evenmin een ander licht op verzoekers ongeloofwaardige relaas dat hij een vrees koestert voor een gedwongen rekrutering door de taliban. De Raad acht de volgende motieven van de bestreden beslissing aldus correct en pertinent:

“Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Ter zake verklaarde u dat de taliban in uw dorp de oudste zonen van gezinnen kwamen meenemen en tevens uw vader in de moskee benaderden met de eis dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p. 10, 11). U verklaarde dat uw vader hierop niet reageerde en naar huis kwam om met u en uw moeder te spreken (CGVS, p. 12). Gevraagd om welke reden de taliban u uitkozen om voor hen te werken, antwoordde u dat u de oudste zoon was van uw vader, waardoor u werd gevraagd (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat u wel koranlessen volgde in de moskee, maar gaf tevens toe dat de qari nooit met u over jihad heeft gesproken (CGVS, p. 8). Dat de taliban u als zoon van een landbouwer en zonder enige voorafgaandelijke training plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om voor hen te werken slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U gevraagd naar andere jongens uit het dorp die door de taliban werden meegenomen, gaf u aan drie jongens te kennen, maar kon u niet vertellen naar waar ze werden meegenomen en wie hiervoor verantwoordelijk was, de taliban of Daesh (CGVS, p. 11). U kon evenmin vertellen wat er nadien met die drie jongens gebeurde en stelde dat er sindsdien geen nieuws meer is over hen (CGVS, p. 11). U stelde verder dat u wel gehoord had dat er veel mensen zich vrijwillig bij de taliban voegden, maar u persoonlijk niemand kende, waarbij u als zelf toegeeft dat voornamelijk vrijwillige rekrutering voorkomt (CGVS, p. 12). Gevraagd of de dorpsouderen u ooit vroegen om bij de taliban te gaan, antwoordde u negatief (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder komen ook uw verklaringen omtrent de beweerde werkwijze van taliban om u te rekruteren allesbehalve overtuigend over. Zo verklaarde u dat de taliban uw vader in totaal twee keren benaderden, waarvan één keer voor uw vertrek en één keer nadien (CGVS, p. 11). U gaf daarbij aan dat de taliban nooit met u hebben gesproken, doch enkel met uw vader (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de taliban eerst de vraag stelden aan de persoon en deze daarna (pas) bedreigden (CGVS, p. 12). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen om jihad te doen rijst echter de vraag waarom ze u eerst de kans zouden laten om vrijwillig aan te sluiten alvorens u onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 13). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 12). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u effectief viseerden. Uw bewering dat de taliban na uw vertrek over u kwamen vragen en weer vertrokken nadat uw vader zei dat u vermist was (CGVS, p. 10), is in dit opzicht eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde bovendien dat de taliban sindsdien niet meer zijn teruggekomen (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen doen bijgevolg verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verwijst op zijn afwezigheid van meer dan vijf jaar van het grondgebied en zijn verwesterd profiel, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt *in casu* dat hij Afghanistan verliet toen hij veertien jaar was, dat hij in België naar school gaat, hier veel Belgische vrienden heeft en dat hij de visie van de taliban bekritiseert op vlak van godsdienst, in bijzonder hun relatie met vrouwen, geweld en consumptiegoederen zoals snoep. Verzoeker poneert tevens dat hij hier een Belgische vriendin heeft en dat hij een gedwongen huwelijk vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker spreekt Frans en werkt al enkele maanden als student in een verwarmingsbedrijf. Verzoeker legt verder in zijn aanvullende nota's een individueel begeleidingsplan neer, getuigenissen van mensen uit zijn omgeving en foto's neer ter staving van zijn integratie.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoekers verklaringen over de duur van zijn traject naar België blijken allesbehalve coherent. Hij verklaarde bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat hij ongeveer vijf maanden geleden uit Afghanistan was vertrokken (Fiche “Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling”, 23 augustus 2021, stuk 7, p. 3). Tijdens zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde verzoeker dat hij begin juli 2020 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, door Pakistan en Iran is gereisd naar Turkije, alvorens na meerdere pogingen via Griekenland naar België is gereisd (DVZ-verklaring, 8 april 2022, stuk 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud kon verzoeker zich niet meer herinneren wanneer hij Afghanistan heeft verlaten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds augustus 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielpprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Verzoeker heeft tevens nog contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2-3). Verzoeker brengt een ongeloofwaardig relaas over de redenen waarom hij Afghanistan is ontvlucht, waarbij hij geen bewijsstukken aanbrengt ter staving van de situatie waarnaar hij zou moeten terugkeren in Afghanistan en waarom dit een nood aan internationale bescherming zou aantonen.

Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet evenmin worden vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale

instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP